

Sygn. akt IV CSK 726/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku M. D.
przy uczestnictwie S. K., K. K.
i X. K.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika S. K. kwotę
900 (dziewięćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku M. D. przy uczestnictwie S. K., K. K. i X. K. o stwierdzenie zasiedzenia Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 5 marca 2015 r. zmienił na skutek apelacji uczestnika S. K. postanowienie Sądu Rejonowego w Z. VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego w W. przez oddalenie wniosku.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni uzasadniała wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie stanowi, jak uzasadnia ją skarżąca, naruszenie przepisów postępowania, które samo nie daje wprost podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Nie może więc odnieść skutku odwołanie się w tym zakresie do uzasadnienia zarzutów skarg kasacyjnej, które na tym etapie postępowania nie podlegają właściwemu dla jej rozpoznania merytorycznemu badaniu i nie stanowią podstawy oceny przesłanek rozpoznania skargi kasacyjnej.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, która Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. przy uwzględnieniu stawek opłat za czynności radców prawnych określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu (tekst jedn., Dz. U z 2013 r., poz. 490 ze zm.) orzeczono jak w sentencji.